

VECKOBLADET

Utkommer fredagar

28:e årg. 2002

Fredag 31 maj

19

Trafik, vetenskap och politik

Riksdagen, det vill säga landets högsta politiska instans, har som bekant antagit "nollvisionen", det vill säga att ingen ska dödas i trafiken.

Sen beslutet fattades har dödskurvan gått uppåt. Samtidigt vet de akademiska trafikforskarna genom många och grundliga undersökningar vilka metoder som radikalt kan bryta utvecklingen. Viktigast är att sänka hastigheten på vägarna, inte den skyltade utan den faktiska. Varför tar då inte politikerna till sej de vetenskapliga rönen och stoppar fartsyndarna, med polisiära och/eller tekniska medel?

Frågan ställdes av *Christer Hydén*, professor i trafikteknik och särskilt trafikolyckor på det seminarium i disputationsliknande former som hölls i stadshallen den 24 maj om vänsterpartiets rapport "Ett hållbart och rättvist transportsystem". Hydén var en av opponenterna. Respondent, som det heter på akademiska, var *Karin Svensson Smith*.

Bakom rapporten står v-ledamöterna i riksdagens trafikutskott, förutom *Karin Sture Arnesson* och *Stig Eriksson*, och för huvuddelen av författandet står *Karin Nielsen* som är trafikpolitisk sekreterare åt riksdagsgruppen, men det är uppenbart att *Karin Svensson Smith* har varit drivande i arbetet och att hennes tänkande i hög grad präglar rapporten.

Envar sin egen professor

Formen, "fuskdisputation", inbjöd till vissa lekfulla skämt, och skämtandet inleddes av *Johan Lönnroth*, som var en väl vald ordförande för tillställningen eftersom han är en av de numera få svenskar som kombinerar en kvalificerad akademisk bakgrund (docent i nationalekonomi) med ett kvalificerat politiskt uppdrag (förste vice ordförande i vänsterpartiet). Han påminde om Falstaff fakirs paroll "Envar sin egen professor", och den allvarliga kärnan i detta var förstås att även texter och verksamheter utanför universitetsvärlden mår väl av att utsättas för avancerad kritisk värdering. Själv skulle han för övrigt snart sitta i en "riktig" betygsnämnd. Och visst var det en samling avancerade kritiker som hade ställt upp, och som dessutom tagit uppgiften på all-

var: de hade uppenbarligen läst texten ordentligt och övervägt vad de skulle säga. Man kan förmoda att de har en välvillig grundinställning till vänsterpartiet och till *Karin Svensson Smith*, men de tog sin roll på allvar och sparade inte på kritiken.

Om formen tål att upprepas? Leka disputation ska man nog bara göra en gång, men en kvalificerad granskning av utomstående fackmän, gärna akademiker, skulle fler politiska dokument, inte bara från vänsterpartiet, må väl av. Själv skulle jag gärna se till exempel vårt kulturpolitiska program nagelfaras på samma sätt, även om jag tror att kritiken skulle bli ännu hårdare då.

Hellre piska än morot

Bengt Holmberg är trafikprofessor också han, närmast i kollektivtrafik. Han var allmänt nöjd med det faktaunderlag som presenterades i rapporten, och med den starka inriktningen på kollektivtrafik. Men hur ska denna bli bättre? Kungsvägen är att få fler resenärer att välja den och därmed vinna stordriftsfördelar, och då visade hans och många andras forskning att piskan var viktigare än moroten, att det var priseffektivare att börja med att försvåra för bilisterna än att göra de kollektiva alternativen bättre. Vill vänsterpartiet göra det svårare och/eller dyrare att köra bil?

Ja, svarade *Karin*, för sin del. Att göra kollektivtrafiken så mycket attraktivare att bilisterna spontant valde den skulle kosta mycket stora belopp, och hon var inte beredd att peka ut andra tunga utgiftsområden som vård eller skola som skulle tvingas stå tillbaka för att ytterligare subventionera trafiken. Men hon kunde mycket väl tänka sej omfördelningar inom sektorn. Naturligtvis från väg till järnväg, men hon pekade också på de 350 miljoner i subventioner som flyget hastigt hade beviljats på grund av sin aktuella kris. Och pengar kunde överföras från investeringar till drift.

Programmet talar om regionförstoring, fortsatte *Holmberg*, men större arbetsmarknadsregioner innebär ofrånkomligen mer resande och därmed miljöbelastning. Ett bevarat glesbygdsboende har miljövärden som kompenserar belastningen, svarade *Karin*, men lät inte fullt överty-

forts på sista sidan

Reflexioner i och om Veckobladet

Det finns mycket elände i världen. Svält, miljöförstörelse, silikonbröst, dokusåpor, lärarbrist, sönderaffischerade elskåp och torra bullar finns det.

Om man vill kalla sig socialist och internationalist har man, det är vi nog alla överens om, ett ansvar för vilken elände man engagerar sig i. Liberaler kan hetsa upp sig över att någon insändare har censurerats i *Sydsvenska Dagbladet*. Kälkborgare kan bli röda i ansiktet när de ser klotter. Konservativa herrar storknar när de ser nivån på arbetslöshetsersättningen. Men som socialist och internationalist måste man rangordna: mänskliga tragedier är mer värda att lägga tid och kraft på än små irrationismoment. Ibland är det inte så lätt att få hjärtats känslor att följa den bedömning som hjärtat gjort i samråd med hjärnan och en dåligt dragen busslinje kan väcka min vrede mer än de usla arbetsförhållanden som jag vet finns på restaurangen som bussen just susar förbi. En anledning till att så pass många medlemmar röstade för att lägga ner *Veckobladet* på Vänsterpartiets i Lund förra medlemmötet var förmodligen att de ansåg att de små problemen hade fått oproportionellt stort utrymme i tidningen på bekostnad av de stora problemen.

För mycket gnat om skitsaker och för lite analys av riktigt angelägna problem. En tidning som tjänstgör som en organisationens informationsblad måste naturligtvis innehålla mindre upphetsande information av allsköns slag och om organisationen i fråga är ett kommunalpolitiskt parti kan den inte enbart innehålla analytiska essäer om nivån på klassmedvetandet i Nepal. Men en balans behövs — och åtminstone ett par nummer av *Veckobladet* nådde denna balans under våren, inte minst tack vare en artikelserien från Porto Allegri.

Även inom ramen för kommunalpolitiken, som väl bör vara *Veckobladets* grundbult, måste tidningens eftersträvarvärdas balans mellan små irriterande saker (såsom förefintligheten av stora, fula reklamskyltar och medioker lokal-tv) och stora, super-viktiga frågor (såsom personval inom vården och försämring av luften) upprätthållas. Gärna skulle man ju till

exempel se mer av artiklar där den inte helt raklinjiga eller enkla relationen mellan Vänsterpartistisk ideologi och dess konkreta, dagsaktuella kommunalpolitik diskuterades. Hur kan man till exempel bedriva radikal kulturpolitik i lärdomsstad? Bör man resocialisera (ett ord jag just hittade på — bra va?) bostäder och företag inom ramen för kommunen? Ska vi tala integrationspolitik eller klasspolitik och vad gör det för skillnad, och hur kan den tillämpas, på kommunnivå? Und so weiter.

Det är ju själva den att den konflikt som finns inom Vänsterpartiet i Lund — mellan de som gillar taktik, taktfullhet och inflytande och de som troligtvis inte vill gå så långt som den gamle anarkisten som på frågan om han inte insåg att allt han ville var omöjligt att uppnå, svarade "Ser ni då inte att allt som kan göras är ingenting värt?", men som i alla fall är mindre kompromissvilliga — inte kan leda till ens några vettiga diskussioner i *Veckobladet*.

Tänk om all kraft som lades på att baktala varandra istället kunde läggas på att argumentera och mötas och blötas i texter! Men nu låter jag visst som en naiv tonåring! Folk har det kanske lite för bra i staden Lund för att ta elände på allvar.

Låt oss emellertid hoppas att när/om *Veckobladet* åter stiger upp på lektyrens himmel till hösten, tidningen innehåller en balans mellan stora diskussioner om stora frågor, små diskussioner om stora frågor, små diskussioner om små frågor och inte en enda stora diskussion om små frågor.

STEFAN ARVIDSSON

Den sista ljuna sommartid
För sommar-konsert med
Folkuniversitetets
kammarkör

Karin Gunér körledning/sång
Kjell Edstrand — piano
Jan Höglund — kontrabas

Lunds Konsthall
Söndag 2 juni kl. 19.30
Vuxna 80 kr
Under 15 år fri entré

Folkuniversitetet
Kulturpartiet i Lund

Vänsterpartist för nyanserad!

Ur ett riksdagsreferat från förra månadens saxar vi följande godbit:

Det är riksdagsledamoten Kenneth Kvist(v) som inleder ett anförande med att berätta en historia ur "det verkliga livet":

"För en tid sedan bekantgjordes Författningsutredningens förslag om vissa förändringar i regeringsformen i anledning av vårt EU-medlemskap. Det innebär en förändring så att tre fjärdedels majoritet av riksdagens ledamöter ska i framtiden kunna överlämna viss beslutanderätt, om man så önskar, till EU-samarbetet och inte som nu bara till det som kallas EG. Men möjligheterna att överlämna beslutanderätt begränsades till sådant som inte rör principerna för vårt statskicks, t.ex. de som rör riksdagen som främsta lagstiftare och offentlighetsprincipen.

Som ledamot av utredningen, men samtidigt som kritiker av Sveriges EU-medlemskap, blev jag upprörd av TV. – Du är väl emot EU, sade producenten, eller om det var scriptan, i luren. – Ja, jag röstade nej, och jag är alltså kritisk, sade jag.

– Vi har fått hit en EU-anhängare som ska kommentera den där utredningen som du har varit med i, och nu vill vi också ha med en som är emot EU. – Det är bra. Jag är EU-kritiker, men jag tycker faktiskt att utredningens förslag är ganska bra. Visserligen innebär det att kretsen mottagare av möjlig beslutsmakt kan vidgas, om nu tre fjärdedelar av riksdagen så önskar. Men samtidigt sätter ju utredningen snävare gränser än nu för hur mycket makt som kan överlämnas, och det är bra, sade jag.

– **Jaså, du är inte emot EU?**

– Jo, jag är emot EU. Jag röstade nej och skulle göra det också i dag. Men utredningens förslag handlar om reglerna i Sverige för hur beslutsmakt ska överföras. Vi är ju redan med i EU, och dessa regler blir nu, enligt min mening, bättre, svarade jag. Vårt samtal löpte en stund, och jag försökte utifrån kraften av min förståelse att förklara saken ytterligare. Producenten lät väldigt positiv och sade:

– *Det här var verkligen intressant. Jag ska tala med programledaren, så ringer jag igen.*

Sedan ringde jag hem till min hustru och min mor och berättade att jag skulle vara med i TV så att de kunde ju titta på debatten, och jag sade det också till mina partikamrater. Så ringde producenten igen.

– Du, jag berättade vad du sade, men programledaren tyckte att det var alldeles för nyanserat, så vi strök EU-debatten. Men tack för den här gången. Vi hörs väl igen, hoppas jag".

Se upp med Harpsunds-ekan!

Jörn Svensson om samarbetet med regeringen: realism - contra taburethunger

Vänsterpartiet vill in i regeringen efter valet. Det är en på alla sätt legitim strävan hos ett socialistiskt parti. Och (v) kan inte fränkännas en viss fräschör som nybörjare i branschen. Fyra andra partier har ju redan grundligt diskvalificerat sig i rikets styrelse sedan enkammarssystemet infördes.

Men regeringsmedverkan är också en risky business med helt ovana situationer. Är det så säkert, att vi stärker vårt inflytande genom att vara inne i en regering, som domineras av ett betydligt större parti? Enskilda personers passion för statsrådstaburetter ska nog modereras med partikamraters kyliga eftertanke.

V tvingas till lydnad

En bra början är att utgå från vårt författningssystem. I ett parlamentariskt styreskick av svensk modell är en regering kollektivt och solidariskt ansvarig för sin politik. Det går inte för ett statsråd att i bärande frågor företräda en annan mening än regeringens gemensamma.

Vid inre meningsskiljaktigheter avgör majoriteten. Utåt måste regeringen stå enad. En av flera sådana grundfrågor är utrikespolitiken. Efter partiets framtående i riksdagens utrikesdebatt kan kollisionkursen mot socialdemokratin inte gärna bli tydligare. Men i en regering kan vi inte gå emot den nya utrikespolitiska doktrinen, som ju dessvärre är baserad på en riksdagsmajoritet.

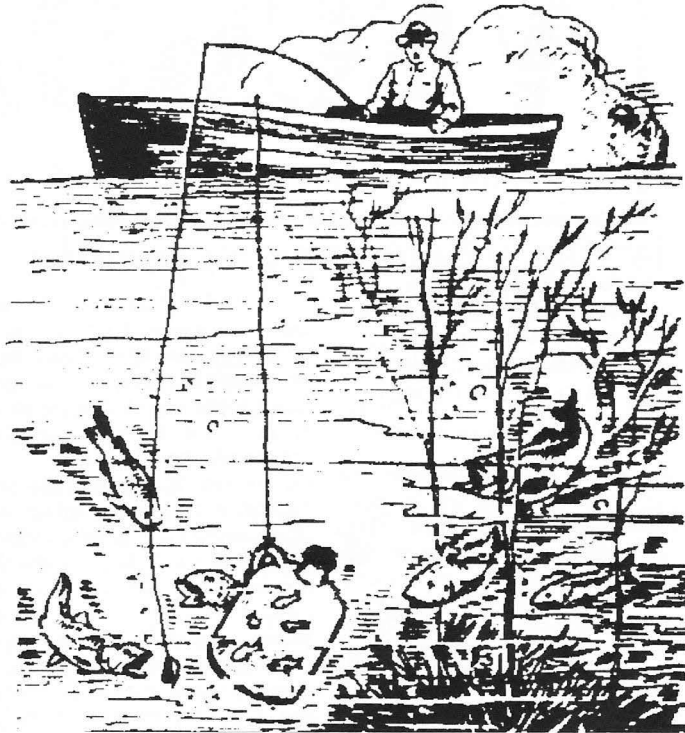
Detsamma gäller EMU. Vårt parti håller fast vid en nationell valuta, därför att det är en av förutsättningarna för en aktiv finanspolitik med det klassiska huvudmålet full sysselsättning. Vi inser - förhoppningsvis - att dagens marknadsliberala teoriskränor inte är brukbara i en modern ekonomi.

S:t Per med himmelrikets nycklar

Jag har frågat mig vad som egentligen är meningen med det upprepade tjatet om ministerposter. Är det avsett som hot? Kan man hota sig till ett samarbete? Tror man att vi ska kunna ändra den av riksdagen just antagna utrikespolitiska doktrinen? Med vem i riksdagen skulle man i så fall alliera sig för att åstadkomma en ändring? Låt oss inse, att förutsättningarna faktiskt inte finns. Persson vill inte öppna Pärleporten, och det är inget han bara säger före valet.

Ställ för ett ögonblick

den akademiska frågan om vad som händer om vi går med i en regering. Vi skulle få lägga nästan hela vår internationella politik i malpåse. Vår röst i Sverige för en klassisk alliansfrihet skulle tystna. Vi kan ju inte hota

Regeringssamarbete lockande men i vassen lurar – EMU och NATO

med regeringskris varenda gång. Persson och Lindh bjuds till dans med Bush och Solana eller när Blair aktiverar sin inneboende bombningsadism. Och vilket dilemma skulle vi inte utsätta våra partimedlemmar för! För att inte tala om de många väljare som kommit till oss från SAP, bland annat därför att de alltså är trogna Palmes linje. Det är väl ändå uppenbart att talet om regeringsmedverkan visar på att några partihöjdades taburethunger har fått gå ut över förmodan till konsekvenstänkande.

Nu finns det som väl är

en annan och konstruktiv väg för en resultatriktad politik. Möjligheten är rätt god för att valet ska återupprätta den klassiska "arbetarmajoritet" som förut fanns och som var basen för det sociala samhällsbygget. Det ger en utgångspunkt för ett fördjupat parlamentariskt samarbete mellan SAP och oss. Det finns i dagens politiska klimat minst två starka övergripande skäl för ett sådant. För det första är det med socialdemokratin vi överhuvud kan ha ett konstruktivt förhållande. Att överge den arbetshypotesen leder bara till att vi marginaliseras. För det andra råder i Europa och världen idag ett övertag till förmån för marknadsliberal ideologi och reaktionär maktspolitik. Det är ett socialistiskt partis skyldighet att göra vad det kan för att maximera alla tänkbara motkrafter.

Försvar mot reaktionen

En fördjupad parlamentarisk samverkan med socialdemokratin behöver inte inskränka sig till budgetperspektivet. Det är fullt möjligt att utvidga det till bl.a. skolpolitik, folk-

hälsopolitik, infrastruktur- och teknologipolitik, regionalpolitik, jordbrukspolitik och mer än så. Försvaret mot reaktionära strömningar i t.ex. skolpolitik och privatisering har anklag både hos oss och inom SAP. Vad som har varit vårt problem sedan 1998 är att regeringen har ett försteg genom att - särskilt i budgetfrågor - komma med sammanhängande förslag som vi sedan ska förhålla oss till och söka ändra i. Det går att tekniskt lösa genom att vi kräver att få vara med i ett tidigt stadium. Det har tidigare förekommit att ett samarbetsparti exempelvis har personer placerade inne i regeringskansliet, och saken kan lösas också på andra sätt.

Ett vidgat samarbete

får å andra sidan inte bli en summa av korridorpolitiska manövrer och "hänti-veckan-politik".

Det ska vara en del i ett strategiskt perspektiv. Det ska förstärka vänsterkraften i samhället genom att försvaga och demobilisera höger. Strävan ska vara att långsiktigt bygga en bas som möjliggör större samhälleliga förändringar. För detta perspektiv är vi idag inte tillräckligt förberedda.

Alltför länge har vi försummat det strategiska och idépolitiska perspektivet. Alla stora progressiva reformer har grundats på att människor förstätt och slutit upp bakom deras grundläggande idé. De breda folklagren har föga till övers för ett fragmenterat manövrerande i politiken. De vill se och uppleva en mening. Låt oss därför inte besvära dem med triviala frågor om enskilda personers karriärdrömmar.

JÖRN SVENSSON

Bertil Egerö:

Kan diasporan bidra till fred på Afrikas Horn?

Intryck från en Lundakonferens

Afrikas horn – den långa östra spetsen under arabiska halvön – är en region med 120 miljoner invånare och en historia som går långt tillbaka i tiden. Där samsas islam med olika former av kristendom, nomadkultur med gammal stadskultur. Där har livsformerna anpassats till allt från tropisk ökenkust till högländer på över 3000 meter. Det största landet, Etiopien, har egen tideräkning, eget skriftspråk, egen religion, t.o.m. ett eget sädeslag – teff – för den obligatoriska injera-pannkakan.

När jag kom upp på övre planet i Stadshallen den 11 maj fann jag det fyllt av bruna människor av olika kulörer och i olika klädedräkter. Enstaka blekansikten lyste som glad kiselsten i den mörka omgivningen – representanter för kulturer som korsats av och blandats med många resenärer genom tidernas gång. Afrikas Horn är fullt av handels- och pilgrimsvägar mellan det stora Sahelområdet och arabvärlden med dess Mecka.

Krig hör till vardagen

i Hornet. Nyss avslutades ett av Afrikas största krig, i soldater och hårdvara räknat, mellan Etiopien och Eritrea. Den somaliska staten, en sammanslagning av två kolonier, föll sönder under 90-talet och det gamla brittiska Somaliland återuppstod i en statsbildning som ingen annan stat erkänt. Sudan släpper inte greppet om sin sydligaste region, där krig nu pågått i flera decennier. Varje ny konflikt skapar flyktningvågor, till grannländer eller längre bort. De som riktigt långt ut huser intellektuella, opposition – folk som har kontakter

och kan rädda sig till säkrare zoner. Så följer de politiska motsättningarna med diasporan till deras nya hemländer.

Förändrade villkor

Nu har IT förändrat villkoren, inte minst för exilbefolkningar. De kan diskutera, byta information, organisera. De kan smyga in information till olika grupper i det gamla landet, och förstärka kontakterna. Diasporan börjar nu inse att den kan spela en politisk roll, om den bara kan ta sig förbi sina interna motsättningar. För somalierna är frågan akut; kan de bidra till att rädda sitt land från permanent sönderfall?

Under två dagar debatterades den frågan, och många andra. *Somalia International Rehabilitation Centre* med säte i Lund hade arrangerat konferensen, i samordning med (anonyma) organisationer från de andra fyra länderna Djibouti, Eritrea, Etiopien och Sudan. Professorer och doktorer hade flugit in från olika västländer, andra hade kommit med tåg från närmare liggande orter.

Allvaret visade sig i att alla – så länge jag lyssnade – avstod från de många minor som kunnat splittra mötet: Kriget mellan Eritrea och Etiopien nämndes men utan värderingar; USAs militära förberedelser för att invadera Somalia tillhörde inte dagordningen. Inte heller Lundin Oil och andra kommersiella företag vars verksamheter (delvis) finansierar Khartoums krig i södra Sudan. Uppfattningar om Somalilands separatistiska politik vädrades i korridorerna men inte i sessionerna.

Konferensen var ett möte om konkreta problem och konkreta möjligheter. Inte oväntat verkade många deltagare se vägar till ekonomisk utveckling som den kanske bästa vägen att få igång dialog med politiska makthavare och opposition. En spännande debatt fördes också i en arbetsgrupp om ekonomiskt samarbete – där väjde deltagarna inte för att diskutera politiska hinder för handel. Med tanke på all informell handel inte minst i gränsområden drogs civilbefolkningens situation och möjligheter ofrånkomligen in i debatten.

Många viktiga böcker har skrivits om fredsarbete. Jag vet inte om folket på Diakonia läser så mycket av den akademiska debatten, men ett initiativ därifrån var avgjort det intressantaste inslaget i hela konferensen. Det gällde det hotande kriget i Puntland i Somalia, där – om jag förstått saken rätt – två olika krigsherrar utropat sig till presidenter. Genom Diakonias försorg möttes 29 "puntlandare", en del från diasporan och andra hemifrån, i Nairobi och diskuterade under en hel vecka hur de skulle gå tillväga för att få de olika lägren i Puntland att börja tala med varandra. Sedan tog de sig runt i Puntland under 14 dagar, hade öppna möten med lokalbefolkningen och dess traditionella ledare, diskuterade med kvinnoorganisationer och – så långt det gick – med politiska makthavare. Grunden i budskapet var att ingen egentligen ville ha krig, det därför gällde att tala med varandra i stället för att ännu en gång ta till vapen. Att få radio och press med på budskapet var en viktig del av arbetet.

Rapporterna från fredsmissionen är spännande läsning. Det klassiska mönstret lyser genom: människor är dödströtta på krig, men bland makthavarna är positionerna låsta. Kvinnoorganisationer samlar effektivt i tusentals namn på fredslistor, privata företagare ger sina bidrag och de traditionella lokala ledarna kommer sakta över till att stötta budskapet. Olja har gjutits på krigsstämningarna, men de två huvudkonkurrenterna har nöjt sig med att lyssna på fredsmissionen. Nya aktioner är planerade eller har inletts, och i Puntland har människor stora förväntningar på att de ska lyckas.

Afrika har en lång tradition

av icke-våld, inte minst genom Gandhis arbete i Sydafrika. Skulle fredsarbetet i Somalia bära frukt, kan liknande ting hända i de andra krigshärjade länderna. I södra Etiopien finns stora områden med somalisk kultur, och flyktingar från södra Sudan har länge sökt sin tillflykt till södra Etiopien. Med solcellsenergi och satellitkontakter kan de koppla upp sig till andra grupper i regionen, i Lund eller på någon annan plats. Information kan bytas och aktioner planeras.

Lägg tvisterna åt sidan

För exilfolket, i Lund och andra metropoler, är utmaningen idag att lägga sina egna gamla tvister åt sidan och gå samman med dem därhemma i aktioner som kan leda till fred och demokrati. Ideologiska skiljelinjer blir ju viktiga först sedan man lyckats skapa de grundläggande villkoren för att pröva dem i praktisk politik.

(Vänsterns) vårpromenad

För ett par decennier sen brukade Lundavänstern ge sej ut på vårutflykt. Tillställningen kallades Vänsterns vårpromenad och arrangerades ursprungligen av några radikala studentföreningar men övertogs så småningom av vänsterpartiet.

Den form som så småningom utkristalliserades var att man tog tåg till något liten skånsk station, gick några kilometer, rastade på ett naturskönt ställe och tog tåget hem igen. Till de största vårpromenaderna hyrdes egna tåg, eller någon gång bussar. På rasten förekom utöver förtäring och lek dels blåsmusik, dels ett bildande föredrag.

Inspirationen till det hela var förstas de utflykter som den skånska arbetarrörelsen (och andra folkrörelser) fliktigt arrangerade för hundra år sen och som brukade ha motsvarande inslag.

Vänsterns vårpromenad arrangeras inte längre men själva konceptet lever på sätt och vis. I förra numret annonserades en vandring anordnad av Lunds Fot & Cykelfolk med en del ingredienser som lät bekanta. Och visst, när det gäller lokala trafikfrågor finns det inga stora skillnader mellan föreningen och vänsterpartiet. Sålunda tog sällskapet tåget till Rydebäck som ligger mellan Helsingborg och Landskrona på den tämligen nya delen av Väst kustbanan.

Samhället lutar åt höger

Rydebäck är nog okänt för de flesta Lundabor men en stor tätort: ett renodlat villasamhälle med flera tusen invånare som började anläggas på 1960-talet och där vänstern rimligen inte har särskilt många röster, kanske bortsett från frustrerade äldre tonåringar som gör uppror mot alla dessa

little boxes. Småhuslyckan verkade alltså bedövande.

Per Albinlinjen i överflödet

Rydebäck gränsar till Fortuna, som en gång var ett fattigt fiskeläge men som nu har avancerat rejält socialt, det vittnar lyxrenoveringar och nybyggen om. Några av strandtomterna har på ett organiskt sätt integrerat betongbunkrar från den Per Albinlinje som etablerades i början av andra världskriget och som hölls operativt långt in i det kalla kriget. Sen vidtog en vindlande strandstig med fin utsikt över Öresund och Ven. Utsikten uppskattades redan under yngre stenåldern, att döma av läget på den välbevarade gånggrift som låg intill stigen.

Den busiga ollonborren

Ålabodarna är socialt som Fortuna men har en hygglig hamn. Där rastades till tonerna av mässingssexetten

"Ellen med Allan", där man kände igen både blåsare och melodier från vänsterns appellmöten i Lund. Sen berättade litteraturvetaren *Louise Vinje* om ortens skald *Gabriel Jönsson*.

Ortsskald i eminent grad: hans far drev i läget en lanthandel som Gabriels syster sen övertog, men framför allt för att han valde sina motiv och bilder från en högst begränsad geografisk omgivning, men som tack vare havet vette mot världen: "kryssar ikväll i Karibiska sjön", ni vet. Och så skrev han bra dikter om hederligt arbete. Det är det inte alla poeter som gör.

Come along!

Ja, så gick återfärden via pågatågsstationen i Glumslöv till Lund. Häng gärna med på Fot & Cykelfolkets vårutflykt om ett år igen.

Gr

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Tel 046/14 33 09. Utges av V-o UV Lund. Prenumerationsavgiften, (se redaktionsrutan nedan) insättes på postgiro 1 74 59-9. **Ansv. utgivare: Ola Hagring** Tel 046/14 33 09. Manus sändes till ovanstående adress el. e-post till: veckobladet.lund@passagen.se Red. förbehåller sig rätt att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, eller använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Ännu mer om Lacrosse

Lacrosse spelas i Sverige. Jag har själv bevittnat en match i Stockholm. Det finns en serie och ett SM-slutspel. Sverige har också ett landslag som ska delta i VM i Australien i sommar. Har en kompis i Stockholm som ska vara med i truppen som lagledare.

JOHAN LINDGREN

Har Lucifer fått skrivkramp?

frågar en av våra oroliga läsare.

Svar:

Nej Lucifer lider snarare av skrivkramp, men r-et borde vara läkt vid det här laget ty han har setts smyga omkring i rabatterna svarar en av våra roliga läsare.

red

VB strax ett rött minne blott?

Med detta nr av VB går det ut 159 påminnelser till forna prenumeranter, vilka ännu icke prolongerat sitt förhållande till oss.

Besynnerligt nog återfinns bland dessa tvehågsna ett antal som representerar för ägarerna av VB!

Drygt 160 läsare har betalt avgift, många av dem helårsavgiften 200:- Bland dem som inte betalt avgift finns en hel del som tidigare fått gratisexemplar; ett antal bibliotek och tidningar (Skånskan har däremot betalt!) Sydsvenskan och Flamman tillhör dem som ej betalt. Men efter att VB i förra numret slickade PTO i ändan så kanske han pröjsar för sig.

Målsättningen måste vara att återfå alla de 300 prenumeranterna. Lyckas inte detta får Redaktionskommittén diskutera om de skall rekommendera ägarerna att lägga ner VB.

Ekonomi skral

Under våren har troligen en stor del av vänsterpartiets ekonomiska stöd förbrukats.

Vid en nedläggning kommer frågan om återbetalning av avgifter upp.

Det blir styrelsens sak att bestämma om de som betalt avgift skall kunna få något tillbaka. Halvårsprent (100:-) får väl anses kvittade med första halvårs VB. Men resten? Den som får lever får se.

Rune Liljekvist

sammankallande i redaktionskommittén

Trafik, vetenskap och politik forts från sid 1

gande, och hon erkände att vänsterns politik är motsägelsefull på den punkten.

Hon var på Holmbergs fråga villig att revidera det kommunala planmonopolet som ligger bakom överetableringen av bilresalstrande externa köplador.

Oklart om målen nås

Högni Hansson är riks-känd, mångårig miljöchef i Landskrona och har därmed gedigna erfarenheter av kommunalpolitiken och dess villkor. Han berömde rapporten för att den vill stoppa kapacitetshöjande vägbyggen, men påminde om att det brukar vara kommunalpolitiker som driver sådana hårdast. Kommunerna måste konkurrera om verksamheter och invånare, och de har visat sej oförmögna att hantera bullerfrågan.

Karin menade att det faktiskt finns progressiva kommuner som vill gå längre när det gäller att nå miljömålen. Som exempel nämnde hon Lunds beslut under den senaste rödgröna majoritetens tid om att i princip stoppa utbyggnaden av vägar, men hon underlät att berätta hur kluven majoriteten var till det beslutet och hur utvecklingen har gått sen dess.

– När vi de nationella miljömålen med programmets förslag, frågade Hansson. Har ni försökt att kvantifiera? Nej, medgav Karin, det har vi inte alls resurser till.

– Och hur ska programmet genomföras, fortsatte miljöopponenten. Genom att skapa allianser, blev svaret. Allianser med andra politiska partier, men också med miljöorganisationer. Och nyss har vi bildat nätverket Kvinnor i trafiken.

Behov, inte värderingar

Kvinnor och genus var just infallsvinkeln i Wera Grahn's opposition. Hon gillade att rapporten uttryckligen talade om jämställdhet och att den underströk hur mansdominerad trafikpolitiken är. Men det hjälper inte att kvotera in kvinnor. Både manliga och kvinnliga makthavare behövde unders visas om jämställdhet.

Hon tyckte att det talades alltför mycket om värderingar och att rapporten i brist på ordentlig kunskap ibland förföll till lösliga formuleringar. Forskning om genusbetingade värderingar (som rapporten efterlyser) är inte lika viktigt som forskning om faktiska behov. Varför stod det inte

mer om trygghetsforskningen där det ju har kommit viktiga bidrag från Lund?

Grahn efterlyste också en problematisering av andra skillnader än klass och kön. Varför inget om ålder? Hur tar sig gamla änkor till mannens grav på kyrkogården.

Det möjligas konst

Den inledningsvis nämnde *Christer Hydén* var fjärde och sista opponent. Erfarenheter som den om nollvisionen hade gjort honom cynisk. Det fanns enligt hans erfarenhet en enda grupp som var mottaglig för trafiksäkerhetspropaganda och det var småbarnsföräldrar. Därför måste hårdare metoder till, men även vänsterpartiet plöttrade med åtgärder och undvek de grundläggande frågorna.

– Vi betraktas redan som extremister i trafikpolitiken, beklagade Karin, men redovisade som en liten framgång att riksdagens trafikutskott vill utreda frågan om obligatoriskt alkohol. Och så blev det ett meningsutbyte om bensinpriser. Har folk råd så kör de bil, och kör ihjäl sej, kan man tolka Hydén. Det är inte så lätt att komma till vänsterpartister i Arvidsjaur och plädara för dyrare bensin, vittnade mötesordförande Lönnroth, och underströk det som hade framkommit på många sätt, att politik, till skillnad från vetenskap, är det möjligas konst. Men han hade lovat sej själv att bli tuffare och säga fler sanningar.

Mer än 1,6

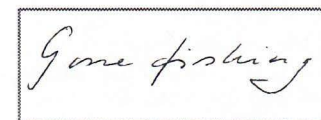
Avslutningsvis blev det en bitvis intressant dialog med auditoriet men utrymmet medger inget referat.

Enligt ett elakt skämt läses en svensk doktorsavhandling av i genomsnitt 1,6 personer, inklusive författaren. Vänsterpartiets trafikrapport har lästs av minst fyra utomstående. Den förtjänar att läsas och diskuteras av många fler.

GUNNAR SANDIN

Grattis Marianne!

PS Apropå avhandlingar vill vi hjärtligt gratulera f.d. VB-redaktören Marianne Sonnby-Borgström som den 22 maj framgångsrikt disputerade på psykologiavhandlingen *Between Ourselves*.

KOMMUNALPOLITIK
Måndag 3/10 möte på partilokalen KS 6/6 m.m.
Må 10/6 KF 13/6, BN 12/6, Vård- o Omsorgsnämnd 12/6 mm.

VÄNSTERPARTIET
Appellmöten med Philip Maughan o Karin Svensson Smith på Mårtensstorget kl 12 - 13 och Stortorget kl 13 - 14

RÖDA KAPELLET
Lö 1/6 spelning vid appellmöten på Mårtensstorget kl 12 - 13 därefter på Stortorget kl 13 - 14.
Repertoar:
3, 8, 25, 34, 39, 166, 187, 188, 222, 267.

På kvällen spelning och säsongsavslutning, samling: Brf Östergård i Kirseberga kl 17.00. Buss 130 fr Lund avgår 16.10 (reserv:16.40) gå av vid sista hpl på Lundav. i höjd med Vattentornet. Adress: S. Bulltoftav X Toftavägen

Repertoar: 34, 39, 78, 100, 166, 208, 231, 253, 267, 269, 281, 321, 333, 367, 372, 389, 400, 401.

Obs Sö 2/6 o. 9/6 rep med Joakim vi repar då fr a 403, men ta med 18, 40, 92, 144, 237, 273, 384. Nya noter från Røde Horn: 5:e regiment, Danmarks Frihedssang.

Säsongsstart sö 4 aug 18.45. Internat hos Toru o Bengt lö-sö 10-11/8

Kulturnatten 21/9 föreläsningar på Kulturen kl 22.00 - 24.00.

"El pueblo unido" tillsammans med Røde Horn fr København. Uppförande bl a av delar av Leningradsymfonien

VECKOBLADET

Detta VB gjordes av:
Rune Liljekvist

Kontaktperson för nästa nr:
Rune Liljekvist (ers. f. C Wikander)

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Månd. senast 18.00
Manus mottages som e-mail:
veckobladet.lund@passagen.se
diskett. Obs! RTF-format.
Meddela längre manus .
Ansv. utg. Ola Hagring

Tel./mail till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
rune.liljekvist@telia.com

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Charlotte Wikander 046/ 13 96 26

Vid utebliven tidning eller prenumerationsärende ring:
Cecilia på expen: 046-13 82 13
Är expen obemannad lämna meddelande till telefonsvararen.
Röda Kapellets hemsida:
<http://stop.at/RodaKapellet>